

Ja Pettersson, så en gång kom far och baron Sigvard ifrån Myresjö. Dom hade varit på jakt. Det var på kvällen och var mörkt och litt månasken. Så skulle di opp och lämna av Och det var på hösten så att träna var skalleda. Och uppe i ett träd mitt för pigornas fönster där var en mörk figur. Så sa baron Sigvard: Vad fan är det? Vem fan är det där sitter uppe? – Ja, det vet jag inte. – Vem är det där sitter uppe??? Inget svar. Baronen ryste i trädet: Kom ner annars skjuter vi! Det var David Pettersson som kom ner. Så sa baron Sigvard: Vad fan gör David däruppe? – Jag skulle bara titta på när pigorna di loppa sig, sa David. Ja, det var ett riktigt original. Så var han stendöv så

Band 4

..... 1896 då kom han 16 september. Och så kom han alltid ned. Då var han kronprins. Så kom han ner då till Skabersjö. Där var han ju först. Men där var det ju inte så gott om det. Så kom han till Börringe. Och så jagade vi med han där i två dar. Vi jagade i Börringe, Slätteröd. Han hade en norsk hovjägmästare med sig. Då hörde ju Sverige och Norge ihopa. En som hette Tomas Fernby, en gammal fin man. Skalled var han med långt vitt skägg som gick halvvägs ner om bröstet på han.. Så gjorde vi en Där var tre ihop Och så jagade vi med foxterrier. Vi jaga hjort med foxterrier. /Hans: Kronhjort?/ Ja. Där var min farbror, min far och jag, mina kusiner, jägare Mårtensson och Jonsson ifrån Skabersjö han var med. Sju foxterrier hade vi med oss. Ja, så gick vi iväg. Så gick far. Så stod kronprinsen på en så han kunde skjuta både till höger och vänster om sig ut över åkrarna, där var slättmark. Så skulle gamle gubben Fernby gå med far. Far skulle ställa han från sidan utemot Näsbyholmsgränsen. För där var en hjortaväxel. Så sa far till honom att här kan

hovjägmästaren bli. Och gubben sätter sig mitt på växeln. Och nu var han en
 mycket styv skytt, han jaga mycket ren i fjällen och där var kronprinsen hos
 honom varje år på renskytte. Och så hade inte gubben något gevär med sig, så
 han låna en dubbelstudsare av greve Thott på Skabersjö, han var ju
 hovjägmästare också. Och så börja vi med drevet och slapp alla hundarna där.
 Det blev ett sjusabla hallå.och rätt som det var så hörde vi Pang, pang.
 Hovjägmästaren satt. Och så kom vi ju fram. Jag kom fram till kronprinsen då,
 han stod på hörnan och han skrattade /härmar/ , illvrål, han skrattade och slog
 sig på knäna. Kom Tage Thott dit och baron Sigvard, han var ju adjutant hos
 han. Så sa han: Tomas han bomma, hjorten hoppa över han. Det var en
 tietaggare. Det var min själ stora hjortar på den tiden, tietaggare. Och så stod vi
 där. Sen kom Tomas , han skulle opp om backen. Flintskalled med hatten i
 handen och flintskallen strög han , svetten rann neråt käftarna på han och
 skägget. Nå, hur gick det Tomas? sa kronprinsen. en stor skandal,
 sa han. han sier di kommer skuden å en kanon. Han hoppa lie
 over mi. O jeg brende å bægge skuden. Men jeg hann slet icke å sikta. Han
 tyckte att det var ju själva fanken, han va mycket styv skytt. Och ...studsaren
 den litar jag slett inte på, sa han. Det var hanabössor på den tiden, det var ingen
 repetering på. Da'n därpå så var vi nere i Så sköt kronprinsen en
 gaffelhjort vid Näsbyholms gräns. Sen gick vi över Slätteröd. Nä, där var det
 förststudsaren kom med, alltså mauserstudsaren. Och
 greve Thott
 ett fint vapen var det. Ja, så gick vi över
 där och så kom vi till Slätteröd. Så vid där var
 50 meter bred.

 Pang! Pang! Och när vi kom fram så var där sju foxterrier som hängde om
 kronhjorten, hängde i halsen och på benen på han. Han var sårad. Och Fernby
 han hade kamera med sig, han skulle fotografera när hundarna hängde i hjorten.

Men så föll han, så stack di han. Och så kom vi fram. Så var det väl greve Thott som hade skjutit han för kronprinsens kula den satt långt uppe i ett trä. Men det var kronprinsens, sa greve Thott, det var hans skott. Men det såg ju alla

Så var det en gång på en kungajakt eller prinsajakt. Då kom vi på en kull grävlingar, ja det var där uppe nere vid vägen, till vänster om vägen.....Och där blev ett sjusabla slagsmål..... Och där kom far och jägare Jönsson dit och di hade fått var sin knivbajonett i present av greven, greve Thott. och far och Jönsson och farbror Johan, med Thottska vapnet i guld på fästet. Och där var min själ batalj. En hel kull grävlingar, di stack ihjäl fyra grävlingar med knivarna. Di hade ju inga bössor.

Sen en gång när vi hade varit ute på hjortajakt så var där baron Jochum, baron Augustin och far och farbror Johan.och inte sett nåt så mitt för där Bygdegården ligger där var ett litet smalt grane, vi skulle vridit av där. Jag gick och drev och där var två hjortar, di styrde rätt på mej. Jag måste kasta mej och den ene hoppa över mej. Så kom di ut på baron Augustin. Han hade enare med kula. Di sköt med bromkolor (?) då i hagelgevären. Och då sköt han i förskräckelsen två blanka bommar. Kulorna skrubba här under bogen så där satt håret på kulan. Det var inget dödligt sår, bara en rispa. Så kom han springandes upp till farbror Johan sköt bom. Så fick di inte dom den gången.

Så när jag var 16 år så skulle vi jaga hjort, en plantering (?) för farbror Johan. Vi måtte ringa varje dag när hjortarna var lovliga och se på vägarna om där var hjortasår över. Om han träffa på ett hjortasår så skulle han luffa ner till gåren och säja ifrån. Och så kom Där var en skogsvaktare som hette Jöns Svensson och min kusin Johan och Edvin min bror (?) och så Alfred min kusin, han var ju också bössa. Men vi fick inte skjuta utan med snärpor.

hinnbäraplanteringen. Vi skulle stå i bakhåll, så stod farbror Johan och far i förhåll. Så var där en liten öppning i granet, så sa jag: Här blir jag på den. – Nä, där ska jag bli, sa Anton. – Nä, jag ska bli där. Vi kom ihop och slåss. – Pågajävlar, ni ska väl inte slåss, dra lott om platsen, sa Jöns Svensson. Så tog han två boss-strån, två strån ifrån vägen. – Den som får längst ska bli här. Jaha. Och jag fick strået. Anton måtte ner och stå i granekärret, jag visade det för dig när vi gick där. Där stod han. Och så började de driva. Och så farbror Johan, sin vana trogen,han stod och rökte och rökteför gott. Och så var hjorten uppe och vände hos han. Och kommer rätt emot där jag stod. Jag hörde den, det hördes precis som en häst galopperar. Foxterrier i hasorna på han. Kors i jesu namn, vad skulle jag här? Skjuter jag bom så får jag pisk av far och rammar jag så blir det ovansklig ära. /Buller gör ett avbrott i samtalet./ Gud som haver barnen kär, jag spände upp hanen. inte så bred. Tänkte att kommer han nu opp där vid trät så skjuter jag. Jag tog Gud i hågen. Hjorten hoppa ut med håret ryggen, men där var inte tid att sikta utan när han kom upp och stack skallen fram vid trät så klämde jag av för kung och fosterland. Och allting blev tyst och för.....

..... Och där blev en stor dimma. Så tänkte jag att jag får gå opp och se. Där var hjorten, stendöd, hade fällt han i språnget. Och där var ju ett hiskeligt Jag darrade, knäna började stå och smälla. Och så kom far. Så kom min kusin först. Han titta på mej, såg så förbaskat ilsken ut. Och sen kom far och farbror Johan springandes: Vad är det, vad är det? Vem har skjutit han? – Det har jag! Det var en stor sextaggare! Kors i jesse namn!

..... Så såg han så misstänksam på mej.

..... – Var siktade du? – Jag siktade på huvet för jag hade sett att hanskallen. Och far har sagt att man ska alltid skjuta han på halsen. – Nä, hör du min lille påg, sa far,

.....

Jo, vi när gäddorna började leka. Så höll dom på ända till leken var slut. Och det var ju varenda dag från halv ett till klockan tre, så var det slut. Så var det en gång, så hade jag en dag punten, den där långa smale båten, han var väl en sju åtta alnar lång men han var väl inte stort mer än en eller en och en halv aln tvärs över. Så var han spiss i bägge ändar. Det var som vi hade till andjakten att staka i vassarna med. Ja, så skulle vi ro ut en middag, ro över Klosterviken. Jag var uppe hos han och så kom vi ju ner och så satte han sig i aktern. Jag satt och rodde. Och så la han bössan rakt över kanten så halva pipan stod utanom. När vi då rodde nere i kanalen så var där en gammalpåle som stod rätt upp och den såg inte jag utan båten strök längs med pålen och bössan höll på att falla ner. Och greven reste sig upp och greve och bössa di åkte i spat. Han kom ner ända upp över huvudet och så titta han upp, så klev han upp. Han hade gummistövlar som gick upp ända upp i skrevet, di var fulla med vann. Så sa han: Vi får ro över, ro tillbaka igen, sa han. – Nä det går inte för då blir greven förkyld, det blir för kallt. Utan greven får springa hem. Så la jag till kanalkanten och så la han sig på ryggen och satte benen rätt i vädret. Så rände allt vattnet ner i ändan på han. Börringe. Så sa han: Möt mig om en halv timma på bryggan. Men så skulle jag ju fiska upp bössan. Den låg ju på botten. Men jag hade en huggkrok att dra upp gäddorna med när di var blesserade. Så tänkte jag att det vete fasen hur det går för jag visste inte om han var laddad, bössan. Men så hade jag tatt märke på ett grässtrå, ett vasstrå som stack upp precis där bössan sjönk. Och där börja jag att rota med min krok. Jag tänkte ja milda Jesus kanske det smäller och jag får en svärm i skallen! Så fick jag fatt i varbygeln men den slapp igen när den var halvvägs uppe. Så låg jag där och rota och så fick jag fatt i remmen. Hala upp bössan och sen bar det av tvärs över sjön. Fick smort bössan och så en halv timme efter så kom greven ner och hade bytt om i läderstövlar. Och så knycka vi åstad. Jag hade ju räddat bössan. Och så vid middan så sa han: Bengt höll min själ på att sänka mig idag. Haha. Ni skulle sett när han dök upp ur vattnet! Han var våt ända upp över hatten. Jaha.

En gång var vi ute och sköt kaniner, han och jag. Så var vi uppe i Olsbjer. Och när vi kom hem så sa han: Där är min själ kaniner i trädgården. Vi får gå därin. Så var där ett staket, det var antagligen fyra fem alnar högt. Men så var det där pågarna brukade gå in och sjåla frukt. Och så hade di brutit av ett par slanor på staketet så di kunde komma in. Och mitt för staketet där var en brunn, full med dynga, den var rent svart som vagnssmörja. Och greven hoppa först över. Så satte jag illerlådan ner och så skulle jag hoppa över. Då rygga greven sig baklänges mot brunnen till. Jag hann inte säja mer än: äääää greve! Pladask! Ända upp till armhålan i sörjan! – Den förbannade trädgårdsmästaren! Jag skulle dra honom opp men han hävde sig upp. Det var precis som tjock vagnssmörja. Han hade lång ulster på sig. – Ja, möt mig på gården om tjugo minuter. Men gå upp och säg till den satans trädgårdsmästaren att han ska fylla brunnen. Jag gick ju upp till trädgårdsmästaren: Du ska fylla brunnen för greven har vatt i plurret. Jag kunde spåra han i snön för skiten hade rännt Opp över halltrappan, opp i hallen. Där var ju en röd matta i hallen. Tvärs genom grevinnans sängkammare och in i sitt eget lokus. Där la han alla lumporna på golvet. Di stank värre än fan. Så var han omklädd en halv timme efter, så var han munderad. Jag måtte min själ duscha också, sa han. Men säg till den satans trädgårdsmästaren han ska fylla brunnen med stubbar. Och det blev gjort med. Så sa jag till trädgårdsmästaren: Det blir ju min själ bra med det där hålet för jag har haft tre pågar i sänk i brunnen. Haha. Jaha.

Så en gång jag var och sköt kaniner så slapp jag ner illern vid Orevången. Och rätt som det var kom där opp en svart katt ur hålet. Greven han blev rent perplex. Han sköt två blanka bommar. Så sköt jag katten. Så sa han: – Jag trodde det var själva fan där kom upp från hålet! Ja där är många historier om han.

..... Petersén, di hade vatt ute på klappjakt. Så gick vi hem. Där var greven och Ragnar Hamilton och Gilbert Hamilton och far och jag och ryttmästare Stiernswärd. Så skulle vi gå om Myresjö. Så sa greven: – Nu ska vi gå och titta på när Bengt skjuter beckasiner. Jag hade skjutit omkring en hundrafemtio

beckasiner den hösten. Så var där ån, den var rätt så bred. Jag hade en en kvarts aln i omkrets och så var där en stake mitt i ån som jag stödde mig på. Så gick jag över. gå .. svångarna. Så kom vi till den här spången. Så sa greven: – Hur fan tar du dig över där? Ja, jag ska visa herrarna hur det går till. Och di tog sig lyckligt över, till och med gamle far. Så ryttmästare Petersén han hade en hund som hette Klas. Han vägde nog en nittio kilo. Han var sist. Han töra Klas omkring midjan på sig. Och spången den bågnade. När han kom ut mitt på så hoppa Klas. Han satt på vannet (?). Plums! Ända ner, ner över nacken. Och kom upp igen, kravla sig upp. och hunden den fick pisk. Och så sa han: Den satans

Så en gång så var vi ute och skulle skjuta gäddor. Så Ragnar Hamilton, han var där mycket och han kom aldrig torr ifrån gäddejakt. Så skulle jag ro baron Stiernblad i båten i punten och så skulle greven och Ragnar Hamilton di skulle gå runtom Munkaviken. Och vi kom där för baron Stiernblad var lite sen så stod greven ute på Munkaviken, på själva udden. Där var Ragnar Hamilton, han var kommen ut. Där var inte mer än ett tum igen på stövlaskaften. Där var en gäddelek. – Nu, nu! Nu fantamej. Och så åkte han ner, ända upp mitt på låret. Gäddorna sprang (?). Så la han sig på ryggen och så rände vattnet ner åt låren på han, ner i ändan på han. A det går, det är inte lönt att gå hem och byta om. Och så sköt greven, han sköt flera skott och baron Stiernblad sköt ett par gäddelekar. Så när hon var halv fyra så sa jag: Nu får vi ro opp till greven och ta han i båten med för nu är det slut. Och jag har aldrig sett greven skratta så hjärtligt som han gjorde den gången för han formligen hoppade av skratt. Så sa baron Stiernblad: Vad skrattar du åt? – Jo, Ragnar han dök min själ i spat här inne vid Södra Lindved. Han dök ner ända upp över huvudet. Och när han då dök så sköt han två skott. Så var där en landgång som vi hade till skottgatan som han hade gått på men så vid sidan om den där var stora jäkla pölar, dyngpölar. Han glatta min själ, han glatta ut där och kom ner ända upp över huvudet. Men nu sitter han min själ hemma i badekaret och har en stor grogg vid sidan om sig. När vi då kom

till gåren så hängde hela munderingen ute på terassen på räcket och var tvättad. Och Ragnar satt med en stor grogg i badkaret och slöa sig.

Så prata baron Stiernblad om för mig att han hade varit i Argentina och varit chef för järnvägarna där, så prata han om att di en gång hade varit ute på jakt ett sällskap. Och di hade hittat ett strutsägg. Och så satt di, di hade ju öppna vagnar, såna rallarevagnar, och så var där bänkar så di satt långs med sidorna. Den som hade hittat strutsägget han satt och hade det mellan benen. Så stödde han bössekolven på det. Och rätt som det var så hördes det en sjujävlans smäll och ett vrål: Jag har skjutit mig, jag har skjutit mig! Så hade tåget ryckt till, så slog bössekolven mot ägget så det exploderade med en jävla smäll. Det var surt! Så blev han översköld med strutsägg över hela kroppen. Och han lukta så in i helvetes, sa baronen, så vi satte honom ute i öknen, sa han, vid sidan av spåren. Han fick fantamej inte åka med, måtte gå hem Sen hade vi garderoben ute. Han lukta min själ ett helt år. Ja där var många såna strofer.

På tal om skrock. Nu är jag ju inte skrockfull. Men man kan i alla fall tänka på vad man har upplevt. Det börja med min gamle farfar. Han hade en svartkonstbok. Han skrev på pergament med gåspenna. Så trodde di gubben kunde trolla. En gång, där var en engelsk lord kommit ner och skulle skjuta en dovhjort, en helskovel, för han hade aldrig skjutit en sådan. Så gick herrarna. Det var denne grevens farfars fars far. Klapparna di kom ju bakefter. Så satte farfar sin käpp, så sa han: Nu passar lorden det, sa han, för här kommer fantamej hjorten. Nu kände ju gubben till växlarna. Han ställde lorden där och hjorten kom och han sköt den. – Ja, nu kan Fogelberg trolla. Han kan ställa hjortarna på den.

Så en gång så skulle han skjuta en hjort, min gamle farfar. Och så kom han då vid femtiden på gården för det var på sommaren, på den tiden rang de ju ut klockan fem om mornarna. Så gick han ner till Artur Jönsson och så sa han: Ja, jag skulle skjuta en hjort idag, sa han. Men jag har inte lust att gå så långt. Men du kan spanna för en skjuts. Så gick gubben ut vid Norre..... som di kallar det.

Så sköt han nåt skott. Så sa han: Nu kan du köra upp där vid Hästahagen, där till vänster om vägen där ligger hjorten. A fan? – Jo. Ja, jag ska följa med. Så följdes di upp där. Där låg hjorten. För att passa allting så hade gubben skjutit den förut på morronen! Så kunde han trolle!

Så var där uppe där jag bodde i Fadderstorp, när jag var pojke och far och jag skulle gå på jakt, så var där en di kalla för Långa Hanna. Hon bodde nabo. Hon bodde i ett gammalt hus en bit ifrån. Så kom Långa Hanna ut. – Vad i helvete, går du ut käringafan! Packa du dig in och så snart du ser mig så får du inte visa dig! För satkäringar di kan trolle. – Jamen Fogelberg, jag har ju inte gjort nånting! – Bara in med dig! Och när du ser mig komma hemma ifrån så sticker du inte näsan utom huset! Sen spotta gubben tre gånger och så trava vi åstad.

..... och så en dag så skulle
jag..... Så hade inte han tid att gå med på jakt den dan utan så fick jag ett brev av han som jag skulle ha och lämna till posten. Men det glömde jag på betjäntkammaren. Och så körde jag iväg, jag skulle ner till Nilstorp och skjuta kaniner. När jag kom ner till snickaren kom jag att tänka på brevet. En jägare ska enligt skrock aldrig vända tillbaka när han går ut på jakt. Men så när jag körde tillbaka igen så tänkte jag detta går min själ inte lyckligt. Och när jag då körde tillbaka så mötte jag ju Anna Häck och Långa Kersti, ett par satkäringar, di kom bärandes på en mangelkorg med
..... går åt helsefyr. Jag kom ner till Gistorp när hon var halv elva. När klockan hon var halv två hade jag skjutit trettio två skott och fått två fattiga kaniner. Jag kunde inte ramma en kanin som satt ens. Och så körde jag ju hem. Dan därefter så var jag där nere halv fem och klockan halv åtta hade jag skjutit femton kaniner i femton skott. Och tiden gick. Så skulle vi skjuta dovhjort. Så sa greven till mej: Nu kan du och Holmgren ni kan köra ner till Björneborg så bilar jag ner. Ja när vi kom mitt för Möllehuset så mötte vi Långa Kersti. för nu är dan förstörd. A fan, sa han. Så kom vi opp till Björneborg och så kom där ingen. För nu väl att märka

var greven en man som sällan missa med en kula. Så körde vi ut. Så kom vi ner på Där stod en spetshjort på femtio meters håll och vände hela bredsida till. – Där står han min själ bra, sa greven. Pang! Och hjorten sprang. Han sköt ju rent bom! Så gick vi ner till nedersta Lerskog. Ja där stod en hjort på gränsen mellan Havgård, Näsbyholm och Börringe, där är ju de tre gränserna ihopa. Så sköt han bom på den. Kom vi tillskog. Där sköt han bom på en. Så var där fem helskovlar i flock som sprang Annars skulle vi aldrig skjuta helskovlar men han skulle ju tvunget ha. Så sprang vi upp och stod i ett litet grane. Och där kom jag att se en bit av halsen och litt av hornen på den ene hjorten. så stor som min hand. Så sa jag: Där står en skovel. Men greven kunde inte se han så han sa: Skjut du han! Ja, så var det den där bössan med snälltryck på, två avtryck. Jag gick av och jag ladda bössan och skulle skjuta så kom jag att ta på avtryckaren på snälltrycket och skottet gick rätt i vädret! Det så aldrig greven. – Fick du han? Fick du han? – Nä det blev rent bom, sa jag. Jag ville inte säga att det hade skenat för mig. – Jamen du måste ha träffat, du brukar ju aldrig skjuta bom, sa greven. – Ja, det var en bom. – upp och se på det min själ blod i spåret. rätt i vädret. jag kände på mig att det blev miss. Ja vi gick opp och titta. Ja så kom vi till och så tog vi tre supar till lunchen. När vi så körde därifrån så vid Prästaskogen så sa jag till Holmgren när vi körde, så sa jag: Nå vad sa jag Holmgren? Hade jag inte rätt? – Jo, det hade Fogelberg. – Vad var det? sa greven. Så måtte jag dra hela min lidandes historia med kaninerna och käringarna. – Du, vi skulle min själ tatt supen först, sa han. Kom vi upp till Prästaskogen. Där stod en bock. Sköt han bom på den. Så lite längre fram där stod en till. Men den ramma han. Så sa jag: Guskelov och tack, nu har vi fått håll på det. Nu ska det väl gå bättre. Så var vi nere i Håkanstorpsskogen och där och en kalv. Så sa jag till greven: Nu går den till höger och kalven till vänster. – Nänä, det är min själ tvärtom. – Nä, det är det inte. Pang! hon vände benen i vädret. Så sa

greven: Nu kör vi min själ hem. Han skulle inte skjutit moren! Så sköt jag kalven när den sprang.

Det var den där store bocken som nu hornen är på Börringe, di störste i Europa. Och den har jag gått och passat. Jag fick syn på han på våren innan han hade fejat. Då slogs han med en annan bock. Sa jag till greven: Jag har sett en bock som har hornen en och en halv aln långa. Jag har aldrig sett så stor bock i hela mitt liv. – Ja, kommer Lave ner så ska han skjuta han. Och Lave han kom och så var vi ute den första dan och körde. Men så sköt baronen en stor bock mot Killeröd. Så sa greven: Nu är den store bocken död. – Nä, det är den inte. Det är inte de hornen. Ja, så körde vi. Körde där flere dar. Så till slut fick vi syn på han. Han gick i betefältet. Och baron Lave han drog en djup suck, han skulle skjuta han och drog en djup suck. Och så sköt han. Bocken han sprang. Han sprang Hunner... mosse. Så var där inte mer att göra vid det. Och där svors. Så körde vi ju hem. När jag då kom till att titta på baronens bössa, det var samma studsare som jag själv använde, så var siktet satt upp på tre hundra meter i stället för hundra. Han hade ju skjutit möed över. Och så gick jag in och sa till han. Så hade baron Sigvard haft bössan. Så sa han: Den satans pågen, han går här och klabbar med bössan. Men nu ska jag min själ fästa kornet
..... Ja, så körde vi igen. Körde två dar. Så höll vi på Hunne..... Så på eftermiddagen så skulle greven och baronen bila och så skulle Holmgrn och jag köra hem. Och när vi körde hem så nere vid mærgelgraven, sjutti åtti meter ifrån vägen, när vi kom mitt för den, där kom min själ bocken ut från graven där den hade ligget hela dan. titta på han genom kikaren, så sa Holmgren: Skjut han! – Nä min själ du. Baronen har rest ner för till att skjuta han och greven kanske också kan få skjuta han. Och jag skulle inte våga titta på greven om jag hade skjutit bocken under sådana förhållanden. Ja, så när vi då kom hem så gick jag in till greven och sa: Nu har vi sett bocken igen, han gick där vid Hunn..... – Då kör vi dit i morgon. Jaha. Då gick bocken ute i betorna igen. Så skulle ju baronen skjuta han. Han la

bössan till kinden, så drog han en djup suck. Så small det. Så sköt han honom i låret. Så sprang han emot höjden, så sa jag till Holmgren: Kör här neråt till gropen för nu kommer han att stanna ett ögonblick i gropen men då får greven vara klar att skjuta. Kommer han upp i skogen så hittar vi han aldrig. Han stannade ett ögonblick och vände ändan till och greven sköt han precis mitt i ändtarmen. Han stöp. till gropen. Kom vi opp. Jag hoppa över och drog opp han. – Är det den store bocken? sa baron Lave. – Ja, det är det. – Kors i jesu namn vilka horn, sa han. Så var ju dan räddad. Det är de störste hornen vi har i Europa. /Hans: Vad för pris har den fått?/ Han fick Görings hederspris och så en guldmedalj och en silverskål. Och så var där ett porträtt som han målade av en råbock. Men när Göring, när tyska riket brakade, det hängde först inne i grevens bibliotek, så åkte fantamej bordet, där hängde det på väggen.

Jo så var där en bankdirektör, han hade jakten kring Ebbesjö och nerom Börringe. Så fick han skjuta tolv rådjur. Men han fick inte skjuta fler. Och så skulle han skjuta under kontroll. Och han var ju ingen direkt jägare men han föreställde sig ju. Så körde vi. Harald han körde, vår skogsvaktare var med och skulle lära sig konsten så han kunde äta ut en annan. Eller försökte på att göra. Så körde vi vid en mägergrav och där stod en bock vid sidan av mägergraven. Och han bommade med två skott. Så Så körde vi. Så sa jag: Nu går här en bock här nere vidbacken, om den är ute nu. Mycket stora horn. Och den gick mycket riktigt ute. Och där togs ju stöd mot räcket emot vägen och där ramma han ju. Guskelov. Ja så går där en gammal rå..... på Ebbesjö i betorna. Den skulle skjutas med. Och vi körde dit med den gamla skrodan. Hon var kommen ut i betorna. Och där kördes. Han hade fem skott i magasinet, så hade han inte fler. Så börja han att bomma där . Och den här gamla rådjurs.... , när han hade skjutit så sprang hon en bit och så stanna hon och titta på ett blad. Hon var väl en tjugo meter ifrån ett grane. Så sköt han det sista skottet, så skala hon in i granet. Sen kom hon tillbaka igen, hon skulle

ha ett beteblad med sig hem! Där var mycket lång näsa! En bankdirektör som körde ju. Haha.

Så var där en på en klappjakt, en Tjugotvå klappare och tjugotvå jägare. Det var en farlig hord där var kommen ut! Så tog di en lång skogsremsa som gick ut i åkern. Den kallas förlien. Jag gick till sidan och skulle följa dom som gick tillbaks och gick ut på sidan. Så stod där sex herrar ute på åkern. Och där kom en haraapalt, passera alla sex skyttarna och saluterades med två skott av varje och man ser hur jorden yr omkring. Och bergsingenjör Erik siste man. Och saluterats med två bommar. Så när haren passera mej hade han trettio steg till han skulle göra ställningssteg uppe i
..... Har han klarat tolv bommar så har han min själ ärligt
..... Ja han var en kilometer på backen
.....

Och så var där en klappjakt vi gick När vi så gick hem så utmed vägen mellan Björkesåkra och Brånebjär tio alnar ifrån vägen, där satt en hare i en puss. Så var där en av klapparna som fick syn på han: Här sitter en hare! Ja, den skulle ju skjutas. Vem ska skjuta den? Så sa jag: Låt konsuln skjuta den. Han hade på hela dan. – Ja, hör du Frans, du kan skjuta den. Och där stod ju för fan fyrtio man och titta på. Skulle Haren sprang ju opp, han sköt två blanka bommar.

Ingenjör Bohlin han hade klappjakt en gång. Där var ett par generalkonsular med och andra nåna fina herrar. Och jag hade några pojkar till att driva. Och så var där en som vi kalla för Per Killa, han var ganska lurvig när han kom på morgonen och han läskade sig under dagens lopp ytterligare. När då jakten var över, vi hade väl skjutit ett par hundra skott, så skulle bytet läggas opp. Där var tjugooåttan fasaner och där hade jag skjutit de sjutton. Jag sköt vad som gick tillbaks. När vi stod och beundrade det här bytet så stega Per Killa fram, lyfte på sin flottiga mössa och sa: Det var fantamej tur att här var nån Fogelberg med för

annars hade di min själ inte skjutit nåt. Så sa bergsingenjör Eriksson: Det var en dräpande kritik! Ja, Fogelberg skjuter bra. Ja, där är många såna minnen.

Min gamle far, det var ett allmänt talesätt ibland herrarna sen. Denne grevens farfars far hade bjudit ner tio hovjägmästare på jakt. Dom hade klappjakt och där var ju inte så gott att vara svensk hare på den tiden. Så stod baron Sigvard nere på och så stod herrarna längs Borravallen. Så skulle vi driva emot Borravallen. Så stod baron Sigvard nere på järnvägen, grevens son. Och där blev en sjujåkla salut på desse här hovjägmästarna! Så kom klapparna fram. Så kom far ner till baron Sigvard. Där var ju inte att hämta nåt vilt opp. Så sa baronen: Hur mycket blev där? – Tio hovjägmästare, trettioen skott och en hare, fy fan! Den måtte han dra många gånger.

Nå. Var där en ryttmästare Stiernswård på Havgård. Han och far di trättes, kiva, alltid men var lika goda vänner för det. Så tog vi till en mosse som di kalla för och där sköt di två rävar. Och det var upp till Havgård's gräns. /Buller när någon kommer in i rummet./ Så på klappjakten, ryttmästaren han la iväg bara precis upp till hanses gräns. Så kom greven och herrarna och jag kom också med dom. Och far han sprang, gav sig på drift efter ryttmästaren Den han skala iväg. Så sa greven: Nu ska vi min själ höra vad Ola han säger till Erik. – Nja, sa far, ryttmästaren stanna inte. – Vad jävelen krymmer (?) Ola för?

Band 5

Det var när änderna var lovliga den 11 juli. Varje år kom dåvarande kronprinsen ner då Det var 1896. Han började sin jakt då på Börringe. Så skulle där jagas